

Sygn. akt V KO 50/21

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 stycznia 2022 r.

na posiedzeniu w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

w sprawie **S. M.**

kwestii przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 5 marca 2020 r., sygn. akt II AKa [...]

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 19 grudnia 2017 r., sygn. akt XVI K [...]

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił

odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

W dniu 9 kwietnia 2021 r. (data wpływu do Sądu Apelacyjnego w [...]) S. M. wystąpił z osobiście sporządzonym wnioskiem o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 marca 2020 r., sygn. akt II AKa [...], zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 19 grudnia 2017 r., sygn. akt XVI K [...]. Jako podstawę wznowienia postępowania skarżący wskazał fakt, iż w opisie czynu przypisanego mu w punkcie 36 części dyspozytywnej wyroku, jako datę końcową wyznaczającą okres jego popełnienia wskazano błędnie 30 kwietnia 2007 r., podczas gdy prawidłową datą winna być data 5 czerwca 2006 r. Podnosząc powyższe skarżący wniósł o zmianę

daty czynu zabronionego na dzień 5 czerwca 2006 r. lub „uchylenie prawomocnego wyroku jednostkowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z treści wniosku o wznowienie postępowania wynika jego oczywista bezzasadność, uzasadniająca odmowę przyjęcia tego wniosku bez wzywania do usunięcia braków formalnych (art. 545 § 3 k.p.k.).

Na wstępie przypomnieć wypada, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie (art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k.).

W art. 545 § 3 k.p.k. ustawodawca nałożył na sąd wznowieniowy obowiązek dokonywania weryfikacji wniosku o wznowienie postępowania przez pryzmat jego ewentualnej oczywistej bezzasadności już na wstępnym etapie kontroli tego pisma procesowego. Powyższy przepis wskazuje, że sąd orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w art. 545 § 2 k.p.k. (tj. adwokata, radcy prawnego albo radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej), bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Na postanowienie o odmowie przyjęcia wniosku przysługuje zażalenie do tego samego sądu, orzekającego w składzie trzech sędziów.

Pod pojęciem „oczywistej bezzasadności wniosku”, użytym na gruncie przytoczonej regulacji, należy rozumieć (poza sytuacją wymienioną wprost w powołanym przepisie, a związaną ze swoistym stanem „*rei iudicatae*”) takie przypadki, w których w rzeczonym wniosku, jako przyczynę wznowienia postępowania wskazano okoliczność niemieszczącą się w ustawowych podstawach wznowienia postępowania, albo też w ogóle nie podano żadnych podstaw wznowienia. Oczywiście bezzasadny jest również wniosek, w którym co prawda formalnie odwołano się do wskazanej w kodeksie postępowania karnego podstawy wznowieniowej, ale nie wyeksponowano konkretnych okoliczności

przemawiających za wznowieniem postępowania albo przywołano okoliczności, które w powołanej podstawie wznowieniowej ewidentnie się nie mieszczą.

W przedmiotowej sprawie zaistniał pierwszy z ww. przypadków. Wnioskodawca jako podstawę wznowienia wskazał bowiem okoliczność niemieszczącą się w przewidzianych w k.p.k. podstawach wznowieniowych. Przypomnieć w tym miejscu należy, że zgodnie z art. 540 § 1 k.p.k. *postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli:*

- 1) w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia;*
- 2) po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że:*
 - a) skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze,*
 - b) skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary,*
 - c) sąd umorzył lub warunkowo umorzył postępowanie karne, błędnie przyjmując popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu.*

W myśl art. 540 § 2 k.p.k. *postępowanie wznawia się na korzyść strony, jeżeli Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą przepisu prawnego, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie; wznowienie nie może nastąpić na niekorzyść oskarżonego.* Zgodnie natomiast z art. 540 § 3 k.p.k. *postępowanie wznawia się na korzyść oskarżonego, gdy potrzeba taka wynika z rozstrzygnięcia organu międzynarodowego działającego na mocy umowy międzynarodowej ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską.*

Ponadto w przepisie art. 540a k.p.k. prawodawca przewidział szczególne podstawy wznowienia związane z instytucją tzw. „małego świadka koronnego” oraz z umorzeniem absorpcyjnym. Kolejna podstawa wznowienia związana jest z rozpoznaniem sprawy pod nieobecność oskarżonego, któremu nie doręczono zawiadomienia o terminie posiedzenia lub rozprawy albo doręczono je w inny sposób niż osobiście, gdy wykaże on, że nie wiedział o terminie oraz o możliwości wydania orzeczenia pod jego nieobecność (art. 540b k.p.k.).

Jest oczywiste, że przytoczone przez skazanego okoliczności nie mieszczą się w żadnej ze wskazanych wyżej podstaw wznowieniowych.

Kierując się powyższą argumentacją, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.